DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)
5. oktober 1988 *

I sag 250/85,

Brother Industries Ltd, Nagoya (Japan), på egne vegne og på vegne af sine datterselskaber i EF:

— **Brother International (Belgium) SA**, Zellik (Belgien),

— **Brother International Maskin A/S**, Ishøj (Danmark),

— **Brother International GmbH**, Bad Vilbel (Forbundsrepublikken Tyskland),

— **Brother-Jones SMC Ltd**, Manchester (Det Forenede Kongerige),

— **Brother International Corp. (Irl.) Ltd**, Dublin (Irland),

— **Brother International (Nederland) BV**, Badhoevedorp (Nederlandene), og

— **Brother France SA**, Aulnay-sous-Bois (Frankrig),

ved advokat P. Didier, Bruxelles, og med valgt adresse Luxembourg hos advokat L. Mosar, 8, rue Notre-Dame,

sagsøger,

mod

Rådet for De Europæiske Fællesskaber, ved direktør i Rådets Juridiske Tjeneste H. J. Lambers og juridisk konsulent E. H. Stein som befuldmægtigede, bistået af advokat G. Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos

* Processprog: Fransk.

chefen for Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, J. Käser, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent i Kommissionen J. Temple Lang som befuldmægtiget og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

og

Committee of European Typewriter Manufacturers (Cetma), ved advokat D. Ehle, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne E. Arendt og G. Harles, 4, avenue Marie-Thérèse,

intervenienter,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Rådets forordning nr. 1698/85 af 19. juni 1985 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af elektroniske skrivemaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 163, s. 1), for så vidt forordningen angår sagsøgeren,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, G. Bosco, dommerne J. C. Moitinho de Almeida, U. Everling, Y. Galmot og R. Joliet,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 22. september 1987,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 8. marts 1988,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 12. august 1985, har selskabet Brother Industries Ltd (herefter benævnt »Brother«), Nagoya, Japan, i medfør af EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Rådets forordning nr. 1698/85 af 19. juni 1985 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af elektroniske skrivemaskiner med oprindelse i Japan (EFT L 163, s. 1), for så vidt forordningen angår sagsøgeren, samt om, at Rådet og Kommissionen tilpligtes at yde sagsøgeren skadeserstatning som følge af, at der er sket en åbenbar tilsidesættelse af de fællesskabsretlige bestemmelser vedrørende dumping og af generelle fællesskabsretlige principper.

2 Brother er et selskab, hvis virksomhed blandt andet består i fremstilling af elektroniske skrivemaskiner, som sagsøgeren hovedsagelig sælger i udlandet. I 1984 indgav en sammenslutning af europæiske producenter, Committee of European Typewriter Manufacturers (herefter benævnt »Cetma«), til Kommissionen en klage over sagsøgeren og andre japanske producenter, idet Cetma gjorde gældende, at sagsøgeren solgte sine produkter i Fællesskabet til dumpingpriser.

3 Den antidumpingprocedure, som Kommissionen indledte på grundlag af Rådets forordning nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1), førte i første omgang til udstedelsen af forordning nr. 3643/84 (EFT L 335, s. 43), hvorved der blev indført en midlertidig antidumpingtold på 43,7% på importen af elektroniske skrivemaskiner fremstillet af Brother. Senere, nemlig ved forordning nr. 1698/85, som Brother anfægter i denne sag, fastsatte Rådet på forslag af Kommissionen den endelige antidumpingtold til 21%.

4 Ved processkrift, indgivet den 29. august 1985, fremsatte Brother en begæring om, at der som en foreløbig forholdsregel blev truffet bestemmelse om en udsættelse af gennemførelsen af forordning nr. 1698/85, for så vidt angår sagsøgeren, indtil Domstolen har truffet afgørelse om sagen. Ved kendelse, afsagt af Domstolens præsident den 18. oktober 1985, blev denne begæring ikke taget til følge, og afgørelsen om sagens omkostninger blev udsat.

5 En begæring fra Cetma om at måtte intervenere i sagen til støtte for sagsøgtes påstande er blevet taget til følge. En begæring fra Kommissionen om at måtte intervenere til støtte for sagsøgtes påstande er ligeledes blevet taget til følge, efter at Brother har meddelt, at selskabet hæver sagen, for så vidt angår den såvel mod Rådet som Kommissionen rettede erstatningspåstand i samme stævning som den, hvori annullationspåstanden er nedlagt.

6 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

7 Til støtte for påstanden om annullation af forordning nr. 1698/85 har Brother fremsat følgende syv anbringender:

— Urigtig fastlæggelse af den normale værdi

— Tilsidesættelse af forordning nr. 2176/84, for så vidt angår beregningen af eksportprisen

— Tilsidesættelse af forordning nr. 2176/84, for så vidt angår sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen

— Tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet

— Tilsidesættelse af forordning nr. 2176/84, for så vidt angår opgørelsen af den skade, der blev påført industrien i Fællesskabet

— Forkert vurdering af Fællesskabets interesser

— Tilsidesættelse af lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling

Urigtig fastlæggelse af den normale værdi

8 Brother har i første række gjort gældende, at markedsstrukturen i Japan, hvor elektroniske skrivemaskiner kun anvendes i meget begrænset omfang, ikke med rette kan sammenlignes med markedsstrukturen i Fællesskabet, og at priserne i Japan derfor ikke er priser, der er »sammenlignelige« i den i forordning nr. 2176/84 forudsatte betydning.

9 Det bemærkes herom, at en vare i henhold til artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 2176/84 skal »betragtes som en dumpingvare, når dens eksportpris til Fællesskabet er lavere end den normale værdi af samme vare«. Ifølge artikel 2, stk. 3, litra a), forstås ved den normale værdi »den sammenlignelige pris, der faktisk er betalt eller skal betales i normal handel for samme vare til forbrug i eksport- eller oprindelseslandet«. I tilfælde, hvor »samme vare« ikke sælges i normal handel i eksport- eller oprindelseslandet, eller når et sådant salg ikke muliggør en passende sammenligning, anvendes andre kriterier ved fastsættelsen af den normale værdi.

10 Der må gives sagsøgeren medhold i, at skrivemaskiner, navnlig som følge af det japanske skriftsprogs særlige karakter, ikke anvendes i Japan i den interne handel og derfor kun sælges dér i meget begrænsede mængder i forhold til afsætningen i Fællesskabet. Som det fremgår af sagens akter, er der dog i Japan et marked for elektroniske skrivemaskiner, som repræsenterer et femcifret antal enheder om året, og som er præget af en ret udbredt konkurrence, således som det blandt andet fremgår af, at der på markedet optræder udenlandske produkter. Under disse omstændigheder kan der intet være til hinder for at antage, at priserne på det japanske marked kan gøres til genstand for en sammenligning med priserne på markedet i Fællesskabet.

11 Brother har endvidere gjort gældende, at priserne på det japanske marked ikke var repræsentative, når henses til det antal elektroniske skrivemaskiner, som selskabet solgte dér. Antallet oversteg ikke den tærskel på 5% af eksporten, som fælles-

skabsinstitutionerne havde fastsat, således at en mindre afsætning på det japanske marked end denne skulle anses for ubetydelig. Sagsøgeren anfører endvidere, at det må fremgå af tredje betragtning til forordning nr. 2176/84, at der skal tages hensyn til praksis hos Fællesskabets vigtigste handelspartnere. Den omhandlede tærskel, der som nævnt blev fastsat til 5%, burde derfor være blevet fastlagt i overensstemmelse med praksis i USA. Endvidere er fællesskabsinstitutionernes holdning i sagen udtryk for en pludselig ændring af den tidligere praksis, der var baseret på meget højere »ubetydelighedstærskler«.

12 Det bemærkes, at sagens akter ikke støtter det af Brother anførte, hvorefter afsætningen på hjemmemarkedet, der blev taget i betragtning ved fastlæggelsen af den normale værdi for selskabets produkter, ikke oversteg den nævnte tærskel. Dette ville således kun have været tilfældet, såfremt man som Brother fastsatte tærskelværdien for en afsætning på hjemmemarkedet, der må anses for ubetydelig, til 5% af den samlede eksport til samtlige eksportlande, men et sådant kriterium er aldrig blevet anvendt af fællesskabsinstitutionerne, der i sagen anvendte tærskelværdien på 5% på den samlede eksport til Fællesskabet.

13 Hvad angår det af Brother anførte om praksis i USA, bemærkes, at den omstændighed, at en, selv betydelig, handelspartner fører en bestemt politik, ikke i sig selv kan bevirke, at Fællesskabet er forpligtet til at optræde på samme måde.

14 Brother har for det tredje gjort gældende, at fællesskabsinstitutionerne med urette har fastlagt den normale værdi af størstedelen af Brothers modeller på grundlag af de videresalgspriser, som sagsøgerens forhandlerselskab i Japan, Brother Sales Ltd, anvendte. Når fællesskabsinstitutionerne var af den opfattelse, at de priser, som Brother anvendte over for Brother Sales Ltd, ikke var priser inden for normal handel, burde de i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, litra b), i forordning nr. 2176/84 have baseret sig på priserne for tilsvarende varer ved eksport til tredjelande eller på en beregnet værdi.

15 Det bemærkes, at anvendelsen af forhandlerselskabets videresalgspriser ikke kan anfægtes, idet disse med rette kan anses som de priser, der opnås ved det første salg af varen i normal handel. Brother afsætter således sine produkter på hjemmemarkedet gennem et forhandlerselskab, som sagsøgeren har økonomisk kontrol over, og til hvilket sagsøgeren overdrager de opgaver, der normalt varetages af en intern salgsafdeling hos producenten.

16 Den omstændighed, at der inden for en gruppe af virksomheder bestående af selskaber, som er selvstændige juridiske personer, sker en arbejdsfordeling med hensyn til henholdsvis fremstilling og salg, er således ikke til hinder for, at der er tale om en enkelt økonomisk enhed, som på denne måde udøver en samlet erhvervsmæssig virksomhed, der i andre tilfælde udøves af en enhed, som samtidig er en enkelt juridisk person.

17 Hvad angår de modeller, for hvilke den normale værdi blev fastlagt som den beregnede værdi, har Brother gjort gældende, at det var de administrative, generelle og andre omkostninger, som gælder ved eksport af varen, der burde have været lagt til grund.

18 Det bemærkes herom, at det fremgår af opbygningen af forordning nr. 2176/84, at når den normale værdi fastsættes som en beregnet værdi, er formålet hermed at fastlægge salgsprisen for en vare, således som denne ville være, såfremt varen solgtes i oprindelses- eller eksportlandet. Følgelig er det de omkostninger, der gælder i forbindelse med afsætning på hjemmemarkedet, der skal tages i betragtning.

19 Det bør endvidere fremhæves, at når man for de modeller, der sælges i tilstrækkeligt stort omfang på hjemmemarkedet, har kunnet fastlægge en faktisk pris, mens den normale værdi for modeller, der udelukkende eksporteres, har måttet fastlægges som en beregnet værdi, ville en undladelse af for sidstnævnte modellers vedkommende at tage de samme omkostninger i betragtning som dem, der indgår i den faktiske pris for de modeller, der sælges på hjemmemarkedet, bevirke, at producenter af elektroniske skrivemaskiner, der eksporterer, uden grund behandles forskelligt, alt efter om de samtidig har en afsætning på deres hjemmemarked eller udelukkende afsætter deres produktion i udlandet.

20 For det femte har Brother gjort gældende, at der er blevet lagt en urigtig fortjenstmargen til grund ved fastlæggelsen af den normale værdi i form af en beregnet værdi, for så vidt angår nogle af selskabets modeller, idet Brother Sales Ltd's generelle salgsomkostninger i Japan er blevet forholdsmæssigt fordelt på Brothers samlede afsætning i verden, der ingen tilknytning har til Brother Sales Ltd's afsætning, hvorved fortjenesten er blevet højere og de generelle salgsomkostninger lavere.

21 Det er med rette, at fællesskabsinstitutionerne herom har gjort gældende, at selv om beregningerne var blevet foretaget på grundlag af Brothers angivelser, ville resultatet være blevet det samme, idet såvel fortjenstmargenen som de generelle om-

kostninger, der indgår i beregningen af den normale værdi, er elementer, som indgår i beregningen af Brothers hjemmemarkedspriser, således at én af disse faktorer ikke kan få en mindre vægt, uden at den anden får en tilsvarende større.

22 Anbringendet om, at der er sket en urigtig fastlæggelse af den normale værdi, kan herefter ikke lægges til grund.

Tilsidesættelse af forordning nr. 2176/84, for så vidt angår beregningen af eksportprisen

23 Efter at fællesskabsinstitutionerne har rettet den fejl, som der henvistes til ved dette anbringende, nemlig at omkostningerne til køberkreditter var blevet medregnet to gange, og herefter nedsat dumpingmargenen med 1,5%, har Brother rejst det spørgsmål, om det kan udelukkes, at de således tilvejebragte nye angivelser også burde få en indvirkning på fastsættelsen af antidumpingtolden.

24 Det bemærkes herom, at antidumpingtolden af fællesskabsinstitutionerne blev fastsat til en størrelsesorden, der svarede til det tab, som blev påført industrien i Fællesskabet, nemlig til 21% af varens pris, mens den dumpingmargen, der blev lagt til grund, for så vidt angår Brother, var 33,6% af varens pris. Det var derfor med fuld rette, at fællesskabsinstitutionerne kunne lægge til grund, at en nedsættelse af dumpingmargenen med 1,5% ikke kunne få nogen indflydelse på antidumpingtoldens størrelse.

Tilsidesættelse af forordning nr. 2176/84, for så vidt angår sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen

25 Brother har i første række gjort gældende, at sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen er behæftet med fejl derved, at eksportpriser »ab fabrik« blev sammenlignet med normale værdier »ab eneforhandler«.

26 Dette anbringende kan ikke lægges til grund, idet Brother og sagsøgerens forhandlerselskab af de allerede angivne grunde må anses som en enkelt økonomisk enhed.

27 Forkastelsen af dette anbringende gør det overflødigt at undersøge anbringenderne vedrørende fællesskabsinstitutionernes afvisning af at ville foretage justeringer til fordel for sagsøgeren, jfr. artikel 2, stk. 10, i forordning nr. 2176/84. Disse anbringender er også fremsat subsidiært og kun for det tilfælde, at det måtte blive lagt til grund, at sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen blev foretaget i forskellige handelsled.

Tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet

28 Brother har gjort gældende, at der ved den anfægtede forordning er blevet anvendt en lang række nye kriterier af principiel betydning ved beregningen af dumpingmargenen som følge af det manglende præcise indhold af grundforordningen nr. 2176/84. Der er herved sket en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, idet ingen, selv påpasselig og velorienteret, erhvervsdrivende havde mulighed for at træffe de nødvendige forholdsregler med henblik på at undgå en antidumpingtold.

29 Det bemærkes om dette anbringende, at der ved den ordning, som blev indført ved forordning nr. 2176/84, er blevet tillagt fællesskabsinstitutionerne visse skønsmæssige beføjelser i flere henseender, herunder navnlig beføjelser for Kommissionen, for så vidt angår antidumpingundersøgelser og fastsættelse af midlertidig told samt hvad angår forelæggelse for Rådet af forslag om endelig told, og at den omstændighed, at Kommissionen udøver disse beføjelser uden forinden og i detaljer at redegøre for de kriterier, som den agter at anvende i hvert enkelt konkret tilfælde, ikke er udtryk for en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.

30 Anbringendet om, at der er sket en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, kan herefter ikke lægges til grund.

Tilsidesættelse af forordning nr. 2176/84, for så vidt angår opgørelsen af den skade, der blev påført industrien i Fællesskabet

31 Brother har ved dette anbringende for det første gjort gældende, at undersøgelsen af skadens omfang i henhold til artikel 4, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2176/84 blandt andet skal omfatte »priserne på dumpingimporten eller den subsidierede import, især hvorvidt der tilbydes en væsentligt lavere pris i forhold til prisen for

samme vare i Fællesskabet«. Brother anfører, at den i denne bestemmelse omhandlede sammenligning kun kan være en sammenligning mellem faktiske priser, forudsat at der er tale om loyale priser.

32 Ved bedømmelsen af dette anbringende må det tages i betragtning, at fællesskabsinstitutionerne først kunne påbegynde undersøgelsen af skadens omfang efter indgivelsen af klagen fra producenterne i Fællesskabet den 15. februar 1984, selv om industrien i Fællesskabet, således som det fremgår af sagen, allerede i nogen tid havde været udsat for virkningerne af den import fra Japan, som senere blev genstand for antidumpingproceduren. De i 1984 anvendte priser for produkter fremstillet i Fællesskabet kunne derfor ikke længere lægges til grund ved opgørelsen af skadens omfang efter artikel 4, idet de allerede gennem nogen tid havde været faldende, fordi det var nødvendigt at modstå det stadigt stigende pres fra importen fra Japan.

33 Under disse omstændigheder var den eneste fremgangsmåde, som ikke ville indebære, at sammenligningen i henhold til artikel 4, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2176/84 blev uden betydning, at der blev fastlagt en beregnet pris inden for Fællesskabet, således som denne ville have været, såfremt prisniveauet ikke gennem en lang periode var faldet som følge af importen fra Japan.

34 Det af Brother anførte, hvorefter selskabet var ganske uvidende om, hvorledes målpriserne blev beregnet, kan ikke lægges til grund, idet metoden for beregning af målpriserne blev meddelt sagsøgeren, hvorved bemærkes, at oplysninger om de produktionsomkostninger, som virksomhederne i Fællesskabet har, er fortrolige, hvorfor de under ingen omstændigheder kunne videregives til sagsøgeren.

35 Brother har endvidere gjort gældende, at de justeringer i forbindelse med sammenholdelsen af de forskellige modeller, der var nødvendige for at kunne foretage en sammenligning af priserne, var urimelige.

36 Det bemærkes herom, at som Brother har erkendt, var en direkte sammenligning mellem de importerede modeller og de fællesskabsmodeller, der lignede dem mest, umulig som følge af det meget forskelligartede udbud af modeller og disses meget

forskellige tekniske egenskaber. En justering var derfor nødvendig for at tage hensyn til disse forskelle, og fællesskabsinstitutionerne anmodede de japanske eksportører og producenterne i Fællesskabet om loyalt at ansætte de enkelte modellers handelsværdi på grundlag af deres tekniske egenskaber, og beregnede gennemsnittet af disse to ansættelser.

37 Da en teknisk egenskab, der kun repræsenterer en ringe produktionsomkostning, kan være af stor interesse for en potentiel køber, fordi der er knyttet en særlig anvendelsesmulighed til den pågældende skrivemaskine, må det antages, at en skrivemaskines handelsværdi ikke nødvendigvis afhænger af de omkostninger, der er forbundet med at fremstille de enkelte dele. Da der ikke foreligger nogen objektiv metode til fastlæggelse af elektroniske skrivemaskiners handelsværdi, må det derfor lægges til grund, at den af fællesskabsinstitutionerne anvendte metode, der var baseret på en gennemsnitsbetragtning på grundlag af forskellige subjektivt anlagte skøn, var rimelig.

38 Brother havde endelig gjort gældende, at visse modeller, som blev anset for at have oprindelse i Fællesskabet, i virkeligheden blev fremstillet i tredjelande. Rådet har heroverfor anført — og Brother erkendt rigtigheden heraf — at der i alle de pågældende tilfælde var tale om modeller, som enten rent faktisk var blevet fremstillet i Fællesskabet, eller som ikke blev taget i betragtning ved opgørelsen af skadens omfang, bortset fra to modeller, i henseende til hvilke der under sagens behandling ved Domstolen er blevet rettet op på denne fejl ved Rådets forordning nr. 113/86 af 20. januar 1986 (EFT L 17, s. 2). Genstanden for dette anbringende er dermed bortfaldet.

39 Anbringenderne vedrørende opgørelsen af den skade, der blev påført industrien i Fællesskabet, kan herefter ikke lægges til grund.

Forkert vurdering af Fællesskabets interesser

40 Brother har gjort gældende, at en endelig antidumpingtold på selskabets produkter strider mod artikel 12 i forordning nr. 2176/84, hvorefter en sådan foranstaltning kan indføres, såfremt det blandt andet fremgår, at det »af hensyn til Fællesskabets interesser [er] påkrævet, at Fællesskabet griber ind«. I det foreliggende tilfælde har Fællesskabet ifølge Brother ikke nogen interesse i at indføre en antidumpingtold på Brothers produkter, da andre virksomheder uden for Fællesskabet fortsat sælger elektroniske skrivemaskiner på markedet i Fællesskabet til priser, der er de samme som eller lavere end sagsøgerens.

41 Det bemærkes herom, at Brother ikke gør gældende, at de nævnte virksomheder sælger elektroniske skrivemaskiner på markedet i Fællesskabet til dumpingpriser. Under disse omstændigheder sker der en tilstrækkelig beskyttelse af Fællesskabets interesser ved beskyttelsesforanstaltninger mod dumpingimport, også selv om en antidumpingtold ikke fritager industrien i Fællesskabet for konkurrencen fra produkter, der fremstilles i andre tredjelande, men som ikke afsættes til dumpingpriser.

42 Brother har endvidere gjort gældende, at det ikke er i Fællesskabets interesse at beskytte ineffektive producenter. Som fællesskabsinstitutionerne med rette har anført, skal de i henhold til artikel 12, stk. 1, i forordning nr. 2176/84, når der sker salg til dumpingpriser og foreligger en skade, vurdere, hvorvidt »det af hensyn til Fællesskabets interesser [er] påkrævet, at Fællesskabet griber ind«. Selv om en producent i Fællesskabet også kan være udsat for vanskeligheder, der skyldes andre forhold end dumping, er dette ingen begrundelse for ganske at udelukke enhver form for beskyttelse af producenten mod den skade, der skyldes dumping.

43 Det bemærkes herved, at den beskyttelse, der er blevet ydet producenterne i Fællesskabet, herunder endog de mindst effektive, ikke kan antages at være overdreven, når henses til, at målprisen blev beregnet på grundlag af en fortjenstmargen for industrien i Fællesskabet på 10%, selv om de pågældende virksomheder havde gjort gældende — og dokumenteret — at en margen på 18-20% af omsætningen ville have været passende.

44 Anbringenderne om, at der er sket en urigtig vurdering med hensyn til Fællesskabets interesser, kan herefter ikke lægges til grund.

45 Når henses til, hvad der ovenfor er blevet lagt til grund vedrørende Brothers øvrige anbringender, er det ufornødent at undersøge anbringendet om, at der er sket en tilsidesættelse af lighedsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, idet dette anbringende i realiteten ikke kan adskilles fra spørgsmålet om, hvorvidt de af fællesskabsinstitutionerne anvendte beregningskriterier var retmæssige.

46 Sagsøgte vil herefter i det hele være at frifinde.

Sagens omkostninger

47 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Brother har tabt sagen og bør derfor dømmes til at betale sagens omkostninger, såvel i hovedsagen som i forbindelse med behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler, herunder intervenienternes omkostninger, idet disse har nedlagt påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger, såvel i hovedsagen som i forbindelse med behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler, herunder intervenienternes omkostninger i overensstemmelse med påstandene herom.

Bosco Moitinho de Almeida

Everling Galmot Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 5. oktober 1988.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

G. Bosco
Formand for Femte Afdeling